

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 288/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júna 2014 predbežne prerokoval sťažnosť E. N., zastúpenej advokátom JUDr. Mariánom Alušicom, Advokátska kancelária, Bieloruská 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 So/94/2012 a jeho rozsudkom z 25. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. N. **o d m i e t a** ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. apríla 2014 doručená sťažnosť E. N. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 7 So/94/2012 a jeho rozsudkom z 25. septembra 2013 (sťažovateľka v petite sťažnosti neuviedla presné/úplné označenie rozsudku najvyššieho súdu, ktoré je sp. zn. 7 So/94/2012, a nie So 94/2012 – pozri bod 4).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka bola navrhovateľkou v konaní o jej žiadosti o invalidný dôchodok proti odporkyňi Sociálnej poisťovni v Bratislave, ktorá jej žiadosť rozhodnutím č. 64540163160 z 27. septembra 2011 zamietla. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 25 Sd/234/2011-54 z 5. apríla 2012 potvrdil rozhodnutie odporkyne. O odvolaní sťažovateľky proti prvostupňovému rozsudku rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 7 So/94/2012 z 25. septembra 2013, ktorým rozsudok krajského súdu potvrdil. Proti odvolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu podala sťažovateľka dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Sdo/50/2013 z 12. februára 2014 dovolacie konanie zastavil.

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv a zrušil namietané rozhodnutie najvyššieho súdu „*sp. zn. So/94/2012 zo dňa 25. septembra 2013*“ (pozri vysvetlivku v bode 1) a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne požiadala o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia „*v sume 340,90 EUR*“.

4. Ako dôkazový materiál sťažovateľka predložila okrem iného sťažnosťou napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7 So/94/2012 z 25. septembra 2013, dovolanie z 18. novembra 2013 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo/50/2013 z 12. februára 2014 (pozri tiež bod 2).

5. Sťažovateľka v bode III dovolania z 18. novembra 2013 uviedla:

„Dňa 17. 10. 2013 prevzala navrhovateľka a dňa 21. 10. 2013 prevzal jej splnomocnený zástupca Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – ako odvolacieho súdu, sp. zn. 7 So 94/2012 zo dňa 25. septembra 2013.“

Z odôvodnenia dovolacieho uznesenia najvyššieho súdu z 12. februára 2014 vyplýva, že „Rozsudok Najvyššieho súdu... sp. zn. 7 So 94/2012 zo dňa 25. septembra 2013, nadobudol právoplatnosť dňom 21. októbra 2013. Bolo ním právoplatne ukončené súdne konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupu správnych orgánov podľa Piatej časti OSP – Správne súdnictvo.“.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Predmetom posudzovanej sťažnosti je už uvedené tvrdenie sťažovateľky, že postupom najvyššieho súdu (ako odvolacieho súdu) v označenom konaní došlo k porušeniu jej základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru (body 1 a 3).

9. Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

10. Sťažnosťou napadnuté odvolacie rozhodnutie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 21. októbra 2013 (bod 5). Sťažnosť sťažovateľky bola doručená ústavnému súdu 25. apríla 2014, teda po uplynutí uvedenej dvojmesačnej zákonom ustanovenej lehoty (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

III.

11. Sťažovateľka v časti III sťažnosti označenej ako „*Mimoriadny opravný prostriedok*“ doslovne uviedla:

„... Najvyšší súd Slovenskej republiky – ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, a bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nie je možné vyhovieť – s čím sme zásadne nemohli súhlasiť a preto sme podali dňa 18. 11. 2013 – Dovolanie. Dôkaz: Príloha č. 4 (t. j. dovolanie z 18. novembra 2013, pozn.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky – svojim Uznesením sp. zn. 2 Sdo/50/2013 zo dňa 12. februára 2014 – dovolacie konanie zastavil. Toto Uznesenie sme prevzali dňa 26. 02. 2014. Dôkaz: Prílohač. 5 (t. j. dovolacie uznesenie, pozn.).“.

12. V odôvodnení sťažnosti a ani v jej petite (bod 3) sťažovateľka vôbec nenamietala porušenie označených práv týmto dovolacím uznesením najvyššieho súdu. Z hľadiska samostatného umiestnenia tejto časti sťažnosti, v zásade nesúvisiacej (bez kontextu) s celkovým obsahom sťažnosti, pri sťažovateľkou zdôraznenom (uvedenom) dátume prevzatia dovolacieho uznesenia pozornosti ústavného súdu neušla (možná) snaha sťažovateľky aspoň touto formou dodržať zákonnú lehotu na podanie sťažnosti. Napriek uvedenému v tomto bode v úvode považuje ústavný súd za dôvodné reagovať (informatívne) aj na túto časť sťažnosti.

13. Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ kvalifikovane zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Ústavný súd vychádzajúc z § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde a s poukazom na svoju striktnú viazanosť petitom sťažnosti sa preto mohol zaoberať sťažnosťou iba v tom rozsahu, ako ho sťažovateľka vymedzila v petite sťažnosti v rámci požadovanej ústavnej ochrany, teda len v rozsahu namietaného porušenia označených základných a iných práv odvolacím rozsudkom najvyššieho súdu z 25. septembra 2013.

14. Ústavný súd poznamenáva, že z jednoznačnej úpravy ustanovenia § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že v rámci správneho súdnictva nie je proti rozhodnutiu najvyššieho súdu opravný prostriedok prípustný. Pod pojmom opravný prostriedok treba chápať tak riadne, ako aj mimoriadne opravné prostriedky. Za riadny opravný prostriedok treba považovať odvolanie, kým mimoriadnymi opravnými prostriedkami sú obnova konania, dovolanie a mimoriadne dovolanie. Ani jeden z týchto opravných prostriedkov však v danom prípade nebol prípustný.

15. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd svoj postup v dovolacom konaní dostatočne odôvodnil, jeho závery o zastavení dovolacieho konania nie sú v zrejmom rozpore so zákonnou úpravou, ktorú aplikoval v danom prípade. Vzhľadom na neprípustnosť dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v rámci správneho súdnictva bol súdom poslednej inštancie v okolnostiach prípadu najvyšší súd pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu.

16. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok (pre jej oneskorené podanie), ústavný súd nemal dôvod (a ani oprávnenie) zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky (bod 3).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2014